

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9821 af 15/10/1999 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse A-17-99 om særlige udgifter - studierejse til udlandet - pædagoguddannelse - revalidering - skøn

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200217-99

Ankestyrelsens principafgørelse A-17-99 om særlige udgifter - studierejse til udlandet - pædagoguddannelse - revalidering - skøn

Resume:

Der var ikke grundlag for at yde hjælp til en studierejse til Canada, da rejsen ikke kunne anses for et nødvendigt led i uddannelsen til pædagog.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det under uddannelsen var obligatorisk med en studierejse, men at det ikke var nødvendigt, at rejsen skulle gå til udlandet. Der var mulighed for at opfylde rejsens formål ved et projekt her i landet.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 707 af 29. september 1998 - § 63, stk. 1

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 540 af 21. juli 1998 - § 69

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var bevilget hjælp til revalidering til uddannelsen til pædagog, søgte kommunen om hjælp til dækning af udgifter til en studierejse til Canada. Rejsen skulle finde sted i perioden 12. april til 25. april 1999. Rejseudgifterne udgjorde i alt 10.000 kr.

Rejsens primære formål var at studere kulturforskelle, under faget tværkulturel pædagogik. De studerende skulle herunder opleve andre kulturere/nationers pædagogiske praksis, og sammenstille dette med dansk pædagogisk tænkning og praksis.

Uddannelsesinstitutionen udtalte, at de studerende i løbet af studietiden skulle opholde sig mindst 5 dage i udlandet. Det blev uddybende oplyst, at studierejsen som periode fra seminariets side blev betragtet som obligatorisk, men at det ikke var nødvendigt, at den gik til udlandet, idet der kunne gives dispensation. Studerende, der blev hjemme, kunne arbejde med etniske grupper i det danske samfund i stedet.

Uddannelsesstedet oplyste senere under sagsforløbet, at studierejsen skulle foregå uden for landets grænser, samt at dispensation kun kunne gives, hvis betydelige personlige grunde talte for at afvikle rejsen i Danmark. De studerende skulle selv arrangere rejsen og afholde udgifterne.

Kommunen gav afslag på ansøgningen med den begrundelse, at rejsen ikke var et nødvendigt led i uddannelsen, idet studieturen kunne foregå i Danmark, og der henvistes til SM O-1-99.

Ansøger oplyste i sin klage, at rejsen til Canada ikke var obligatorisk, men at det var obligatorisk at deltage i en eller anden studietur. Under hensyn til at ansøger ikke længere kunne nå at planlægge en anden tur, da hun fik afslaget, anførte hun, at rejsen nu var nødvendig for at hun kunne bestå sin eksamen.

Ansøger oplyste overfor nævnet, at studieturen i følge studievejlederen på uddannelsesinstitutionen skulle foregå til udlandet, og at hun skulle deltage i turen hvis hun skulle bestå sin eksamen. Ansøger mente ikke, at der var grundlag for at søge dispensation fra denne regel.

Nævnet fandt at ansøger var berettiget til økonomisk støtte til udgiften forbundet med deltagelse i studierejsen til Canada.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at studierejsen ifølge uddannelsesinstitutionen var obligatorisk i pædagoguddannelsen, samt at studierejsen skulle foregå udenfor landets grænser. Nævnet lagde endvidere vægt på, at studierejsen ifølge attestation fra uddannelsesinstitutionen var nødvendig for at ansøger kunne bestå eksamen.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen, at afgørelsen var indbragt med henblik på at få afprøvet, om der er grænser for i hvilket omfang studierejser er et tag-selv-bord for personer, der modtager hjælp efter revalideringsbestemmelserne. Kommunen fandt ikke, at spørgsmålet var tilstrækkeligt afklaret med SM O-1-99.

Kommunen anførte endvidere, at grænserne ønskedes afprøvet i forhold til nødvendigheden af studierejsen, herunder kvaliteten af dokumentationen for nødvendigheden. Kommunen anførte, at studiestedet her havde haft skiftende opfattelser af, hvad der var nødvendigt.

Kommunen ønskede tillige grænserne afprøvet i forhold til hvor dyr en studierejse med rimelighed kan være, idet dette måtte ses i forhold til hvad normale studerende på SU kan afholde. Endvidere ønskedes en vurdering af hvor længe en studierejse kan vare, samt om der er grænser for til hvor fjerntliggende et land der kan ydes hjælp til studierejse efter revalideringsbestemmelserne, og det anførtes at studierejsen i dette tilfælde kunne være afviklet med et besøg til et naboland.

Endelig ønskedes en vurdering af hvor små hold der kan tilrettelægge en studietur.

Sagen blev behandlet i principielt møde som supplement til SM O-1-99, med henblik på afklaring af, om en 2 ugers studierejse til Canada er et nødvendigt led i pædagoguddannelsen.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at der var grundlag for at yde hjælp til udgiften til studierejsen efter aktivlovens § 63, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at det fra uddannelsesinstitutionen var oplyst, at en studierejse var obligatorisk, men at den blot skulle vare 5 dage, og at det ikke var nødvendigt at rejsen gik til udlandet. Studerende, der valgte at skrive projekt i Danmark, kunne skrive om fremmedkultur her i landet. Ankestyrelsen henviste til ordlyden i aktivlovens § 63, stk. 1, hvorefter der kan ydes hjælp til særlige udgifter, der er en nødvendig følge af uddannelsen.

Ankestyrelsen fandt på baggrund af det oplyste ikke, at en udgift på 10.000 kr. til en rejse til Canada kunne anses for en nødvendig følge af pædagoguddannelsen, idet ansøger ville kunne gennemføre sin uddannelse uden denne rejse.

Den ændrede afgørelse medførte ikke, at ansøger skulle tilbagebetale den hjælp, hun som følge af nævnets afgørelse havde modtaget.

Ankestyrelsen bemærkede endvidere for så vidt angik det anførte om hvad der generelt kan betragtes som rimeligt med hensyn til priser, varighed, destination, antal deltagere etc., at disse forhold falder under det konkrete skøn, kommunen har pligt til at udøve i hver enkelt sag.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.